

ขอยกเวนของมาตรา ๑๐ ทวิ

ขอยกเวนของมาตรา ๑๐ ทวิมี ๒ กรณีคือ

๔.๑ กรณีของที่เก็บไว้ในคลังสินค้าที่ฉันทัน ตามมาตรา ๑๐ ทวิวรรค ๒

๔.๒ ตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชกำหนดพิทักษ์ศรัทธาสุลการ พ.ศ. ๒๕๐๓

๔.๑ กรณีของเก็บไว้ในคลังสินค้าที่ฉันทันตามมาตรา ๑๐ ทวิ วรรค ๒

ของที่เก็บไว้ในคลังสินค้าที่ฉันทันนั้น มาตรา ๑๐ ทวิ วรรค ๒ บัญญัติว่า "ให้คำนวณตามพิทักษ์ศรัทธาสุลการที่ขอยกไว้ในเวลาซึ่งได้ปลดปล่อยของ เช่นว่านั้นออกไปจากคลังสินค้าที่ฉันทัน ไม่ว่าจะปลดปล่อยออกไปในสภาพเดิมที่นำเขาหรือในสภาพที่ไคยลิต หรือผสมหรือประกอบเป็นของอื่น"

๔.๑.๑ คลังสินค้าที่ฉันทัน เป็นที่มั่นคง ซึ่งบุคคลอื่นจัดตั้งขึ้น และรักษาไว้ด้วยทุนทรัพย์ของตนเอง อธิบดีกรมสุลการ เป็นผู้อนุมัติคลังสินค้าที่ฉันทัน เพื่อประโยชน์ทั่วไปของประชาชนในอันที่จะเก็บรักษาไว้ซึ่งของอันตองอากาศ โดยยังมีตองเสียเงินอากาศภายในกำหนดเวลาตามกฎหมาย คลังสินค้าที่ฉันทันนี้เป็นประเภทหนึ่งในสองประเภทของคลังสินค้าที่มีในประเทศไทย ส่วนคลังสินค้าอีกประเภทหนึ่งเป็นโรงพักสินค้าหรือที่มั่นคง ซึ่งใช้เก็บของขาเขา ซึ่งยังไม่ได้เสียอากาศ

^๑ ประมวลขอบังคับสุลการขอ ๑๓๐๐

^๒ พระราชบัญญัติสุลการ พ.ศ. ๒๕๖๕ มาตรา ๘ "อธิบดีจะอนุมัติ และกำหนดสถานที่ตรวจและเก็บของซึ่งมีผู้นำเขาเข้ามาในราชอาณาจักร เป็นคลังสินค้าที่ฉันทันก็ได้ โดยอาจกำหนดวิธีกาและขอจำกัดเกี่ยวกับการเก็บของ ตลอดจนขอบังคับเพื่ อการดำเนินการและตรวจตราควบคุมคลังสินค้าที่ฉันทันตามที่เห็นสมควร

เพื่อเป็นประกันค่าภาษีอากรหรือค่าชดเชยอย่างอื่น ซึ่งกรมศุลกากรอาจเรียกกรอง
ไต่ถามกฎหมายหรือขอตกลง อธิบดีอาจเรียกประกันจากเจ้าของหรือผู้ประกอบการคลังสินค้า
ทัณฑ์บนโดยให้ทำทัณฑ์บนและหรืออย่างอื่นจนเป็นที่พอใจ

เจ้าของหรือผู้ประกอบการคลังสินค้าทัณฑ์บนจะต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาต
ประจำปีตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยกฎกระทรวง"

มาตรา ๘ ทวิ "อธิบดีมีอำนาจ

(๑) อนุมัติให้จัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทร้านค้าปลอดอากรสำหรับแสดง
และขายของที่เก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้น เพื่อให้ นำออกไปนอกราชอาณาจักร โดยให้ปฏิบัติ
ตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

(๒) อนุมัติให้จัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าและอนุญาตให้ใช้
ของที่นำเข้ามาและเก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้น ทำการผลิตหรือผสมหรือประกอบในโรงผลิต
สินค้านั้นได้ โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

เว้นแต่จะมีบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้ร้านค้าปลอดอากรและโรงผลิตสินค้าอยู่ใน
บังคับแห่งบทบัญญัติว่าด้วยคลังสินค้าทัณฑ์บน"

^๓ พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๔ มาตรา ๖(๒) "อธิบดีอาจดำริให้สั่งไต่ถาม การ
ตรวจสินค้าเขาและออกนั้นจะพึงกระทำ ณ ที่ใดและโดยวิธีใด และจะบังคับให้สร้างและอนุมัติ
การสร้างโรงพักสินค้าหรือที่มั่นคงสำหรับเป็นที่ตรวจและเก็บสินค้าที่ยังไม่ได้ตรวจมอบก็ได้..."

ช่องทางของโรงพักสินค้าหรือที่มั่นคงกับคลังสินค้าทัณฑ์บนก็คือ โรงพักสินค้าหรือที่มั่นคง หมายถึงสถานที่ที่ได้รับอนุมัติจากกรมศุลกากรไว้เป็นที่สำหรับเก็บหรือพักสินค้าชั่วคราวเพื่อรอการเสียภาษีสำหรับสินค้าทั่ว ๆ ไปที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร หรือเพื่อเก็บผลิตภัณฑ์หรือสิ่งประดิษฐ์ภายในประเทศเช่น ข้าว ยาง ไม้ เพื่อการตรวจซึ่งบรรทุกลงเรือต่างประเทศ ส่วนคลังสินค้าทัณฑ์บนหมายถึงที่เก็บสินค้าจากต่างประเทศ ไม่ใช่ที่เก็บสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ และช่องทางที่สำคัญอีกข้อก็คือ สินค้าที่เก็บไว้ในโรงพักสินค้าขาเข้านั้น ผู้นำเข้าจะต้องชำระอากรทั้งหมดตามบัญชีราคาสินค้า แต่สินค้าในคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้น ผู้นำเข้าจะทยอยเสียอากรบางส่วนหรือทั้งหมดก็ได้

กฎหมายต่างประเทศ กฎหมายศุลกากรของแต่ละประเทศจะต้องกำหนดเรื่องคลังสินค้าไว้ในกฎหมายของตนเสมอ เพียงแต่แยกประเภทคลังสินค้าไว้ต่างกัน บางประเทศเช่นจีน, เกาหลี, ญี่ปุ่น, ฮองกง, ฟิลิปปินส์ ได้กำหนดเรื่องคลังสินค้าทัณฑ์บนไว้โดยเฉพาะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เกาหลีกับญี่ปุ่นมีคลังสินค้าทัณฑ์บนที่คล้าย ๆ กันหลายประเภทคือ คลังสินค้าทัณฑ์บนเพื่อการผลิต, คลังสินค้าทัณฑ์บนเพื่อการแสดง เป็นต้น แต่เกาหลียังมีคลังสินค้าทัณฑ์บนเพื่อการก่อสร้างเป็นพิเศษอีกด้วย สำหรับฟิลิปปินส์นอกจากมีคลังสินค้าทัณฑ์บนเพื่อการผลิตแล้ว ยังมีคลังสินค้าทัณฑ์บนเพื่อการหลอมแร่และโลหะด้วย แต่ในประเทศอื่น ๆ เช่นสิงคโปร์, อังกฤษ, อิสราเอล, คานาดา ไม่ได้กำหนดเรื่องคลังสินค้าทัณฑ์บนไว้เป็นพิเศษ แต่ให้อำนาจทางการในการกำหนดคลังสินค้าประเภทต่าง ๆ ได้ตามที่เห็นสมควร

จีนมีคลังสินค้าทัณฑ์บน ๒ ชนิดคือ

๑. คลังสินค้าทัณฑ์บนเพื่อส่งออกตามมาตรา ๓๕ "เมื่อสินค้าเข้ามาถึงท่าในจีน ผู้รับสินค้าก่อนจะยื่นขออนุญาตนำเข้า อาจขออนุญาตศุลกากรให้นำของเข้า เก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บน (Bonded Ware House) สินค้าที่ถูกเก็บไว้ดังกล่าวในเวลาที่กำหนดไว้จะส่งกลับออกไปได้โดยไม่ต้องเสียภาษี

กฎข้อบังคับในการตั้งและควบคุมคลังสินค้าทัณฑ์บน กำหนดขึ้นโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง"

๒. โรงผลิตสินค้าทัณฑ์บน (Bonded Factories) ตามมาตรา ๓๕ (๑)
"โรงผลิตสินค้าเพื่อส่งออกอาจจดทะเบียนโดยอนุมัติของศุลกากรเป็น Bonded Factories ภายใต้การควบคุมของศุลกากร และวัตถุศุลกากรต่างประเทศที่เก็บและใช้ในโรงงานนั้น เพื่อผลิตและดำเนินการวิธีในการผลิต เพื่อส่งออกจะได้รับยกเว้นอากรและภาษี

กฎข้อบังคับในการตั้งโรงงานคลังสินค้าภายใต้อำนาจศุลกากรและมาตรการในการควบคุมดำเนินการงานถูกกำหนดโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง"

เกาหลี มีคลังสินค้า ๒ ประเภทคือ

๑. Designated Bonded Area ตามมาตรา ๗๓ "Designated Bonded Area หมายถึงที่ซึ่งสินค้าที่จะผ่านศุลกากรได้ถูกเก็บไว้ หรือใช้ตรวจสินค้าและบริเวณที่กำหนดโดย Collector of Customs"

๒. Licensed Bonded Area แบ่งออกเป็น ๕ ชนิด

ก) Bonded Storage Place ตามมาตรา ๘๘ (๑) "Bonded Storage Place หมายถึงที่ซึ่งสินค้าที่จะดำเนินการตามพิธีการศุลกากรได้ถูกเก็บไว้

ข) Bonded Warehouse ตามมาตรา ๙๓ หมายถึง "บริเวณที่ใช้เก็บสินค้าต่างประเทศ นอกจากนี้สินค้าในประเทศที่ไม่ต้องดำเนินการพิธีการศุลกากรอาจเก็บไว้ได้ในเมื่อได้รับอนุมัติจาก Collector of Customs

ค) Bonded manufacturing Warehouse ตามมาตรา ๙๘ (๑) หมายถึง "บริเวณที่ใช้ในการอุตสาหกรรม, ผ่านกรรมวิธีของสินค้าใด ๆ หรือการทำงานที่คล้ายคลึงกันจากสินค้าต่างประเทศ, หรือผสมสินค้าต่างประเทศกับสินค้าในประเทศ..."

ง) Bonded Exhibition Place ตามมาตรา ๑๐๕ หมายถึง "บริเวณที่ใช้หรือเก็บและแสดงสินค้าต่างประเทศเพื่อการแสดง, การโชว์, งานแสดงสินค้าและอื่นๆ..."

จ) Bonded Construction Place ตามมาตรา ๑๑๐ หมายถึง "บริเวณที่ใช้ในการก่อสร้างที่เกี่ยวกับสินค้าต่างประเทศเช่น เครื่องจักร, การก่อสร้าง เครื่องมือและวัสดุอื่น ๆ ที่ใช้ในการก่อสร้าง ซึ่งจำเป็นหรือใช้ในการก่อสร้างโรงงานพลัง (Power Plant) โรงงานอุตสาหกรรมหรืออื่น ๆ สิ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้ใช้หรือเก็บรักษาไว้
ตู้ปุ่บ แบนคดังสินค้าออกเป็น ๕ ประเภทด้วยกันคือ

๑. Designated Bonded Area ตามมาตรา ๓๗ หมายถึง "วัตถุ, สิ่งก่อสร้างหรือสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ซึ่งเป็นของหรือถูกดำเนินการโดยรัฐบาล, องค์การส่วนท้องถิ่น การรถไฟ, การท่าเรือ, ท่าอากาศยานโตเกียว, ตามที่กำหนดโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังให้เป็นที่ซึ่งสินค้าต่างประเทศสามารถขนถ่ายหรือบรรทุก, หรือเก็บชั่วคราวเพื่อความสะดวกและความรวดเร็วในการดำเนินงานพิธีการศุลกากรในท่าหรือสนามบินศุลกากรใด ๆ"

๒. Bonded Shed ตามมาตรา ๔๒ หมายถึง "สถานที่ซึ่งได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมศุลกากร ตามระเบียบของคณะรัฐมนตรีให้เป็นที่ซึ่งสินค้าต่างประเทศสามารถขนถ่ายหรือบรรทุก, ขนส่ง หรือเก็บไว้ชั่วคราว..."

๓. Bonded Warehouse ตามมาตรา ๕๐ หมายถึง "คลังสินค้าที่ได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมศุลกากรตามระเบียบของคณะรัฐมนตรีให้เป็นที่เก็บสินค้าต่างประเทศ

๔. Bonded Manufacturing Warehouse ตามมาตรา ๕๖ หมายถึง "คลังสินค้าที่ได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมศุลกากรตามระเบียบของคณะรัฐมนตรีให้เป็นที่ซึ่งใช้ดำเนินการวิธีใด ๆ ของสินค้าต่างประเทศ หรือวัตถุดิบต่างประเทศในการผลิต หรือแยกบรรจุ, คัดเลือกหรือการกระทำใด ๆ ต่อสินค้าต่างประเทศ..."

๕. Bonded Display Area ตามมาตรา ๖๒ - ๒ หมายถึง "บริเวณที่ได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมศุลกากรตามระเบียบของคณะรัฐมนตรีให้เป็นที่สำหรับใช้ในการแสดงระหว่างชาติ, งานแสดงนานาชาติ, หรืองานอื่น ๆ ที่คล้ายกัน ตามที่กำหนดโดยระเบียบของคณะรัฐมนตรี ซึ่งสินค้าต่างประเทศสามารถนำมาแสดงได้"

สองกอง มาตรา ๒ ข้อ ๒๓ "คลังสินค้า หมายถึงสถานที่หรือที่หรือส่วนใดของที่ตั้งกล่าวซึ่งกำหนดโดยอธิบดีกรมศุลกากร ไม่ว่าจะ เป็น General Bonded Warehouse หรือ เป็น Licensed Warehouse และแยกต่างหากเพื่อเก็บเฉพาะสินค้าที่ต้องเสียภาษี

กฎหมายศุลกากรฟิลิปปินส์ มาตรา ๑๕๐๑ "เมื่อมีผู้ประสงค์ Collector สามารถจะกำหนดและตั้งคลังสินค้าสำหรับใช้เป็นที่เก็บสินค้าทั่ว ๆ ไป (General Order Store) คลังสินค้าที่จัดขึ้นส่วนตัวหรือสาธารณะ (Public and Private Bonded Warehouse) โรง, ที่เก็บของกลางแจ้ง (Shed or yard) หรือเพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ ..."

มาตรา ๒๐๐๑ การจัดตั้งคลังสินค้าที่จัดขึ้นเพื่อการผลิต (Bonded Manufacturing Warehouses) "สินค้าที่ผลิตจากวัตถุดิบต่างประเทศทั้งหมดหรือบางส่วน และตั้งใจจะส่งออกโดยไม่เสียภาษี สามารถที่จะผลิตและส่งออก โดยทำการผลิตในคลังสินค้าที่จัดขึ้นเพื่อการผลิตภายใต้ระเบียบและข้อกำหนดของ Commissioner..."

มาตรา ๒๐๐๕ คลังสินค้าที่จัดขึ้นเพื่อการหลอม (Bonded Smelting Warehouse) "โรงงานอุตสาหกรรมที่ใช้ในการหลอมหรือทำให้บริสุทธิ์ และหรือทั้งสองอย่าง ไม่ว่าจะ เป็นแร่, โลหะ สามารถที่จะขอเป็นคลังสินค้าที่จัดขึ้นเพื่อการหลอมได้โดยวางที่จัดขึ้นตามที่กำหนด..."

๕. สิงคโปร์ มีคลังสินค้า ๓ ชนิดคือ

๑. Government Warehouse ตามมาตรา ๔๔ "รัฐมนตรีอาจกำหนดและรักษากลังสินค้าของรัฐบาล ซึ่งใช้เก็บสินค้าที่จำต้อง เสียภาษีและ เก็บไว้ได้โดยยังไม่ต้องจ่ายค่าภาษี"

๒. Licensed Factory Warehouse ตามมาตรา ๔๕ (๑) "Comptroller อาจจะให้อนุญาตบุคคลใด ๆ ให้ดำเนินการจัดตั้งคลังสินค้าเพื่อการผลิตได้..."

๓. Licensed Warehouse ตามมาตรา ๔๖ (๑) 'Comptroller
อาจให้อนุญาตบุคคลใด ๆ ที่เสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนด หรือยกเลิกลง, เพิกถอนใบอนุญาต
ที่ให้แล้ว สำหรับการเก็บรักษาของที่คงเสียภาษีในสถานที่หรือที่ที่กำหนดไว้ในใบอนุญาต..."

อังกฤษ มีคลังสินค้า ๒ ชนิดคือ Warehouse และ Government Warehouse

๑. คลังสินค้านี้หลายประเภทคือ ตามมาตรา ๔๘ (๑) 'Commissioner
อาจอนุมัติโดยกำหนดเวลาและมีเงื่อนไขตามที่เห็นสมควรในกรณีที่มั่นคงสำหรับรับฝาก, เก็บ
และรักษา

ก) ของที่คงอากรศุลกากรโดยยังไม่ต้องชำระอากรภายในเงื่อนไขและข้อ
จำกัดตามที่ Commissioners เห็นควรกำหนด

ข) ของสำหรับส่งออกหรือของสำหรับใช้สิ้นเปลืองในเรือ ซึ่งไม่อาจจัดได้ว่า
เป็นของเพื่อบริโภคภายในประเทศ ภายในเงื่อนไขและข้อจำกัดดังกล่าวข้างต้น

ค) ของซึ่งตามพระราชบัญญัติสรรพสามิตอนุญาตให้นำเข้าเก็บในคลังสินค้าโดย
ยังไม่ต้องชำระอากรสรรพสามิตใด ๆ อันจะพึงเรียกเก็บแก่นั้น

ง) ของซึ่งตามพระราชบัญญัติศุลกากรและสรรพสามิตอนุญาตให้นำเข้าเก็บใน
คลังสินค้าโดยได้รับคืนอากร

๒. Queen's Warehouse ตามมาตรา ๕๑ ใช้เก็บของที่ยังมิได้ตรวจ
ปล่อยไปในกำหนด

มาตรา ๓๑ " (๑) ถ้าของที่นำเขารายใด

ก) ยังมีใค้มีใบขนสินค้าเมื่อพ้นระยะเวลาที่กำหนด (Relevant Period)

ข) แม้จะมีใบขนสินค้าแล้ว แต่ยังมีใค้ขนขึ้นจากเรือหรืออากาศยานที่นำเข้ามา
ภายใน ๒๑ วันนับแต่วันที่กำหนดไว้เพื่อการนั้น (Relevant Date) หรือในกรณีใค้ขนขึ้นแล้ว
หรือเป็นของที่นำเข้ามาทางบก ยังมีใค้นำมาให้ตรวจและปล่อย

ค) เป็นของนำเข้าทางทะเลในปริมาณที่ไม่มากนัก เมื่อของนั้นเป็นของราย
เคี้ยวที่เหลื่ออยู่เพื่อขนขึ้น ณ ที่นั้นภายหลังจากที่เรือได้เข้ามาถึงท่าที่จะขนของนั้นขึ้น
เจ้าพนักงานจะให้นำของนั้นไปเก็บในโรงพักสินค้าของรัฐบาลก็ได้

(๒) ถ้าหีบห่อหรือของที่นำเข้ามีขนาดเล็ก เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จะให้นำไป
เก็บในโรงพักสินค้าของรัฐบาลเพื่อรอกการนำใบขนสินค้า ณ เวลาใดก็ได้ ภายหลังจากวันที่ได้
กำหนดไว้เพื่อการนั้น

(๓) ...

(๔) ก) คำว่า ระยะเวลาที่กำหนดไว้สำหรับของนั้น (Relevant Period)
ในกรณีของที่นำเข้าทางอากาศยาน หมายถึงกำหนด ๗ วันบริบูรณ์ และในกรณีอื่น ๆ หมายถึง
ถึง ๑๔ วันบริบูรณ์นับจากวันที่กำหนดไว้เพื่อการนั้น (Relevant date)

ข) คำว่า วันที่กำหนดไว้เพื่อการนั้น (Relevant Date) หมายถึง
วันที่รายงานเรือ อากาศยาน หรือยานพาหนะ หรือของที่นำเข้าตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราช
บัญญัตินี้ หรือถ้ามิได้รายงานให้หมายถึงวันที่ควรจะได้รายงาน...

อิสราเอลมีคลังสินค้า ๒ ชนิดคือ

๑. "Licensed Warehouse" ตามมาตรา ๒๔ มี
ก) General Warehouse ใช้สำหรับเก็บสินค้าทั่ว ๆ ไป
ข) Private Warehouse ใช้สำหรับเก็บสินค้าของเจ้าของคลัง
สินค้าเท่านั้น

๒. Customs Warehouse ตามมาตรา ๕๕
มาตรา ๕๑ "สินค้าที่นำเข้าเก็บในคลังสินค้าอาจจะนำเข้ามาเพื่อ

๑) ใช้ในประเทศ

๒) ส่งออก

๓) เพื่อนำเข้าเก็บในคลังสินค้าอื่น ๆ"

คานาคา มาตรา ๒ ข้อ (๑๐) Warehouse "หมายถึงที่ใด ๆ ไม่ว่าจะเป็น
ร้าน, โรง, ที่เก็บสินค้ากลางแจ้ง, ท่าเรือ, หอหรือที่อื่น ๆ ซึ่งสินค้าที่นำเข้ามาถูกนำส่ง
เก็บและรักษาไว้โดยไม่เสียภาษี"

มาตรา ๒๐๖ "ถ้าสินค้าใด ๆ ซึ่งนำเข้ามาในคานาคา และเก็บไว้ในคลัง
สินค้าของศุลกากร หรือที่อื่นซึ่งกำหนดไว้สำหรับเก็บสินค้านั้น หลังจากที่ขนส่ง ใ้ถูกย้ายถอน
จากคลังสินค้าหรือสถานที่ที่กำหนดไว้ดังกล่าว โดยไม่ได้รับอนุญาตจาก Collector หรือ
เจ้าพนักงานที่มีหน้าที่ เป็นกึ่งกลางจะต้องถูกยึดและริบ..."

มาตรา ๒๕ "ผู้นำเข้าของสินค้าใด ๆ เมื่อได้ปฏิบัติตามระเบียบและข้อบังคับ
ตามที่ทางการกำหนดแล้ว สามารถนำสินค้าเข้ามาเพื่อส่งออกหรือเพื่อเก็บไว้ในคลังสินค้า"

มาตรา ๓๐ "สินค้าที่นำเข้ามาเพื่อเก็บไว้ในคลังสินค้า, ขนขึ้นเพื่อเก็บใน
คลังสินค้าหรือนำเข้ามาและตรวจเพื่อนำกลับไปเก็บในคลังสินค้าจะต้องนำไปยังคลังสินค้า
ที่กำหนดทันทีที่มาถึง แต่ถ้าหลังจากที่สินค้าที่นำเข้ามาเพื่อเก็บในคลังสินค้า, ขนขึ้นเพื่อเก็บ
ในคลังสินค้า นำเข้าและตรวจเพื่อเก็บในคลังสินค้าใหม่ ให้นำเข้ามาแล้ว และก่อนจะนำไป
เก็บไว้ดังกล่าว ผู้นำเข้าอาจนำไปขายหรือบริโภคในประเทศทั้งหมดหรือบางส่วนได้ หรือจะส่ง
ออกก็ได้ และให้ถือว่าสินค้าดังกล่าวให้นำไปไว้ในคลังสินค้าหรือนำเข้าเก็บใหม่แล้วแต่กรณี
และสามารถนำไปใช้ในประเทศหรือส่งออกได้"

ซึ่งก็รวมถึงการกำหนดคลังสินค้าทัณฑ์บนอื่นด้วย ในสิ่งไปรษณีย์กำหนดให้มีคลังสินค้าของรัฐบาล Licensed Factories Warehouse ซึ่งมีลักษณะเหมือนคลังสินค้าทัณฑ์บนเพื่อส่งออก และ Licensed Warehouse ปกติในอังกฤษมีคลังสินค้าของรัฐบาลใช้เก็บสินค้าที่ไม่มีคนมารับในกำหนด และมีคลังสินค้าทั่วไป ซึ่งแยกออกเป็นหลายชนิดก็มีทั้งชนิดเก็บของที่ยังไม่ตองชำระอากร ทำนองคลังสินค้าทัณฑ์บน และของที่ชอกันอากร ในอิสราเอลมีคลังสินค้าของศุลกากรใช้เป็นที่รักษาของบางประเภท และมีคลังสินค้าทั่วไป ซึ่งกำหนดขึ้นไว้โดยหลายอย่างตามประสงค์เช่นเพื่อส่งออก หรือนำไปเก็บในคลังสินค้าอื่นต่อไป ในคานาดา มีคลังสินค้าศุลกากร ทำนองเดียวกับอิสราเอล และมีคลังสินค้าทั่วไปซึ่งสามารถส่งออกโดยไม่ตองเสียอากรใดเช่นกัน โดยให้อำนาจทางการกำหนดกฎเกณฑ์ในการตั้งและปฏิบัติงานค้าคลังสินค้าได้อย่างกว้างขวาง

ฉนั้นโดยสรุปสามารถกำหนดได้ว่า ในแต่ละประเทศต่างก็มีคลังสินค้าหรือที่เก็บสินค้า ๒ ประเภทคือ

๑. คลังสินค้าหรือที่เก็บสินค้าที่ใช้ในการเก็บสินค้าที่จะนำไปขายในประเทศ
๒. คลังสินค้าทัณฑ์บน ซึ่งมีหลายชนิดต่าง ๆ กันไปตามแต่ความต้องการของแต่ละประเทศ แต่คลังสินค้าประเภทนี้ได้รับยกเว้นอากร หรือยังไม่ตองชำระอากรภายในเงื่อนไขที่กำหนดไว้เป็นประเภท ๆ ตามแต่ชนิดของคลังสินค้า

เมื่อพิจารณาค้างสินค้าของต่างประเทศเทียบกับของไทยเราแล้วจะเห็นได้ว่ามีลักษณะส่วนใหญ่เหมือนกัน เพราะไทยเรามีคลังสินค้า ๒ ประเภท คือโรงพักสินค้าและที่มั่นคงประเภทหนึ่ง กับคลังสินค้าทัณฑ์บนอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งยังแยกแต่ละประเภทออกได้อีกคือโรงพักสินค้าและที่มั่นคงนั้น อาจจะได้แก่สถานที่ใด ๆ ก็ได้ ซึ่งอธิบดีกรมศุลกากรเห็นว่าเหมาะจะใช้ในการเก็บสินค้าเช่น โรงสี, โกดังเก็บของใด ๆ ก็ได้ เป็นต้น ส่วนคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้น ก็แบ่งออกได้เป็นทั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนธรรมดาใช้เก็บสินค้าที่ยังไม่เสียอากรตามปกติ

คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า เพื่อส่งออกและคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทร้านค้าปลอด
อากร นอกจากนี้ในการแสดงสินค้าหรืองาน ระหว่างชาติ อธิบดีกรมศุลกากรก็มีอำนาจ
กำหนดที่เก็บสินค้าสำหรับการแสดงได้เป็นราย ๆ ไปด้วย ซึ่งในต่างประเทศก็มีคลังสินค้า
ชนิดต่าง ๆ คล้ายคลึงกัน แตกต่างกันไปแต่ในบางประเภทมีคลังสินค้าของรัฐบาล ใช้สำหรับ
เก็บสินค้าบางประเภท โดยเฉพาะเพื่อความสะดวกและเหมาะสมในการควบคุมการนำเข้า
เช่นในสิงคโปร์ อังกฤษ นอกจากนี้บางประเทศก็อนุญาตให้ มีคลังสินค้าส่วนตัวใช้เก็บสินค้า
เฉพาะรายผู้นำเข้าได้เป็นพิเศษด้วย เช่น อิสราเอล เป็นต้น แต่อย่างไรก็ดีคลังสินค้าทุกชนิด
ในทุกประเภทก็อยู่ใต้อาการควบคุมของศุลกากรเหมือนกัน และเจ้าของคลังสินค้าต้องรับ
ผิดชอบในเมื่อมีการหาย หรือขาดจากจำนวนนำเข้าเก็บไว้ เว้นแต่จะมีข้อยกเว้นกำหนดไว้
เป็นพิเศษ เช่น เพราะเหตุสุกวิสัย เป็นต้น

๔.๑.๒ พิทักษ์อัตราศุลกากร, สภาพของและ อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่าง
ประเทศที่ใช้กับคลังสินค้าทัณฑ์บน

สำหรับสินค้าที่นำออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้น มีปัญหาที่ต้องพิจารณา ๓ อย่างคือ

๔.๑.๒.๑ พิทักษ์อัตราศุลกากร

๔.๑.๒.๒ สภาพของ

๔.๑.๒.๓ อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ

๔.๑.๒.๑ พิทักษ์อัตราศุลกากร มาตรา ๑๐ ทวิ วรรค ๒ ได้กำหนดไว้อย่าง
ชัดเจนว่าให้ใช้พิทักษ์อัตราศุลกากรในวัน ซึ่งย้ายของออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บน ไม่ได้ใช้พิทักษ์
อัตราศุลกากรในวันนำเข้าตามแบบสินค้าที่เก็บไว้ในคลังสินค้าธรรมดา เพราะวัตถุประสงค์ใน
การมีคลังสินค้าทัณฑ์บนขึ้นก็เพื่อเก็บรักษาสินค้านั้นไว้ โดยยังไม่ต้องชำระค่าอากรทันที ในวันนำ
เข้าอันเป็นการช่วยบันเทาภาระในการชำระค่าภาษีของพ่อค้า โดยให้สามารถเลื่อนเวลาชำระ
ค่าภาษีออกไปได้จนถึงวันที่นำสินค้าออกไปใช้ในประเทศ และถ้านำออกไปส่งนอกประเทศก็
ได้รับยกเว้นอากรเช่นกัน

กฎหมายต่างประเทศที่กำหนดใช้พิทักษ์อรรถาสุทธการสำหรับสินค้าที่ออกจากคลัง
สินค้าทัณฑ์บนนั้นแบ่งได้เป็น ๒ ระบบ

ระบบที่ ๑ ให้ใช้พิทักษ์อรรถาสุทธการในวันนำเข้า
เป็นหลัก ได้แก่อานาคา ๖

ระบบที่ ๒ ให้ใช้พิทักษ์อรรถาสุทธการในวันที่นำสินค้าออกจากคลังสินค้าเป็นหลัก
ได้แก่สิงคโปร์ อิสราเอล ฟิลิปปีนส์ เกาหลี อังกฤษ ๗

ฉะนั้น โดยหลักใหญ่สินค้าที่นำออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บนทั้งในไทยและต่างประเทศ
จะใช้พิทักษ์อรรถาสุทธการในขณะนำออกจากคลังสินค้า เป็นเกณฑ์แบบเดียวกัน

๔.๑.๒.๒ สภาพของ สภาพของสินค้าที่เก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้นไม่ได้
พิจารณาจากวันที่นำเข้า แต่พิจารณาจากวันที่จรรยาละเอียดไว้นัดนำสินค้าเข้าเก็บไว้
ในคลังสินค้าทัณฑ์บน ทั้งนี้เพราะตามมาตรา ๘๗ เมื่อยื่นใบขนสินค้าเพื่อนำสินค้าเข้าเก็บใน
คลังสินค้าทัณฑ์บน พนักงานสุทธการจะเป็นผู้จรรยาละเอียดของสินค้านั้นไว้ก่อน แล้วจึง
อนุญาตให้นำสินค้าเข้าเก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนได้ และตามมาตรา ๘๘ ก็ระบุว่าให้ใช้รายการ
ละเอียดแห่งของที่จักไว้ตามมาตรา ๘๗ เป็นเกณฑ์ประเมินอากรแก่นั้น ฉะนั้นจึงต้องเอา
รายการละเอียดแห่งสินค้า ซึ่งหมายถึงสภาพของสินค้าตามที่จักไว้ก่อนมาใช้ในการคำนวณแก่

๖ กฎหมายสุทธการอานาคา มาตรา ๗๕

๗ กฎหมายสุทธการสิงคโปร์ มาตรา ๒๐

กฎหมายสุทธการอิสราเอล มาตรา ๑๒๔

กฎหมายพิทักษ์อรรถาสุทธการฟิลิปปีนส์ มาตรา ๒๐๖

กฎหมายสุทธการเกาหลี มาตรา ๕

กฎหมายสุทธการอังกฤษ มาตรา ๘๘

สินค้าที่นำออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บน อันเป็นขอยกเว้นของมาตรา ๑๐ ทวิ วรรค ๒ ที่ว่า "การคำนวณค่าภาษีให้ถือตามสภาพของราคาของ และพิกัดอัตราศุลกากรที่เป็นอยู่ในเวลาที่ ความรับผิดชอบอันจะต้องเสียค่าภาษีเกิดขึ้น" ทั้งนี้เพราะในมาตราดังกล่าวบัญญัติไว้ในตอน คนของวรรค ๒ แลว่า "ภายในบังคับมาตรา ๘๗ และมาตรา ๘๘" ซึ่งก็หมายความว่า ต้องเอามาตรา ๘๗ และมาตรา ๘๘ มาใช้กับกรณีนำของออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บน ดังกล่าวแล้วควย

พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา ๘๗ "เมื่อไต่ขึ้นใบขนสินค้าและ ใ้ขนของขึ้นเพื่อเก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่จรรยาละเอียดแห่งของนั้นไว้ และเมื่อพอใจว่าได้มีการปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับแล้ว ก็ให้เขียนคำ รับรองว่าของนั้นได้เก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนถูกต้องแล้ว"

มาตรา ๘๘ "รายการละเอียดแห่งของที่ไต่จกไว้ตามมาตรา ๘๗ ให้ใช้สำหรับ ประเมินอากรแก่ของนั้น แต่ในกรณีที่ใช้ของดังกล่าวในการผลิตหรือผสม หรือประกอบในคลัง สินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าให้คำนวณปริมาณที่ใช้ไปตามสูตรที่อธิบดีเห็นชอบหรือที่อธิบดี ประกาศกำหนด

ในข่วงการเก็บอากรขาเข้า และอากรขาออกแก่ของที่ปล่อยไป จากคลัง สินค้าทัณฑ์บน เพื่อส่งออกนอกราชอาณาจักร ทั้งนี้ไม่ว่าจะส่งออกในสภาพเดิมที่นำเข้าหรือ ในสภาพที่ไ้ผลิต หรือผสม หรือประกอบเป็นของอื่น"

กฎหมายศุลกากรต่างประเทศที่กำหนดในเรื่อง สภาพของของที่เก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนโคเก้ คานาคา, อีสราเอล, ฟิลิปปินส์, เกาหลี^๕ และส่วนใหญ่ถือสภาพขณะนำเข้าเก็บในคลังสินค้า เป็นหลัก แต่สำหรับอิสราเอลนอกจากจะกำหนดให้เจ้าหน้าที่เป็นผู้ตรวจสอบจับบันทึกรายละเอียดสินค้าขณะนำเข้าเก็บในคลังสินค้าแล้ว ยังยอมให้เจ้าของสินค้านำร่องขอให้ทำการชั่ง, ตวง, วัดใหม่ได้ และยอมเก็บภาษีตามจำนวนจริงที่ตรวจสอบใหม่ได้ควย เว้นแต่จะมีหลักฐานยืนยันว่าจำนวนที่ต่างไปนั้นเกิดจากวิธีการที่ไม่ถูกต้อง ส่วนเกาหลีถือตามสภาพขณะนำเข้า เป็นเกณฑ์

^๕ กฎหมายศุลกากร คานาคา มาตรา ๗๔ กูฟุคโนคิในข้อ ๓. ๕. ๖.

กฎหมายศุลกากรอิสราเอล มาตรา ๗๓ "ในขณะที่มีการขนถ่ายสินค้าขึ้นเพื่อเก็บในคลังสินค้าหรือในโอกาสที่สามารถจะทำใ้กองในกรณีอื่น ๆ เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะจับบันทึกจำนวนสินค้าไว้ในสมุดบันทึก"

มาตรา ๕๐ "สินค้าที่เก็บไว้ในคลังสินค้าอาจมีการนับใหม่ วัดใหม่ หรือตรวจใหม่ได้ โดยพนักงานศุลกากรไม่ว่าโดยคำสั่งของ Collector of Customs หรือโดยคำร้องขอและโดยการออกค่าใช้จ่ายของเจ้าของ, และภาษีจะถูกเรียกเก็บตามจำนวนที่ตรวจพบใหม่ เว้นแต่ว่ามีเหตุผลที่แน่นอนยืนยันว่าบางส่วนของสินค้าที่ขาดไป หรือความแตกต่างของการตรวจนั้นเกิดจากวิธีการที่ไม่ถูกต้อง"

กฎหมายพิทักษ์อัตราศุลกากรมาตรา ๒๐๖ "... สำหรับภาษีที่เสียตามสภาพน้ำหนัก ปริมาตรหรือจำนวนจะต้องเสียตามน้ำหนัก ปริมาตร และจำนวน ณ เวลาที่นำเข้าเก็บในคลังสินค้า หรือเวลาที่ละทิ้งหรือถูกยึดแล้วแต่กรณี

กฎหมายศุลกากรเกาหลี มาตรา ๔ กูฟุคโนคิใน หน้า ๔๕

๔.๑.๒.๓ ในค่านอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ

ในการซื้อขายสินค้าจากต่างประเทศ เงินตราที่ใช้ในการซื้อขายกันมักจะเป็นเงินตราต่างประเทศ เพราะเราจะเอาเงินบาทของไทยไปซื้อสินค้าจากประเทศอื่น ๆ โดยตรงไม่ได้ เนื่องจากเงินบาทของไทยไม่ใช่เงินสกุลที่ใช้กันแพร่หลายในโลก เงินสกุลที่ใช้แพร่หลายกันในโลกมีอยู่หลายสกุลด้วยกัน อาทิเช่น เงินปอนด์ของอังกฤษ เงินมาร์คของเยอรมันตะวันตก, เงินดอลลาร์ของอเมริกา, เงินเยนของญี่ปุ่น เป็นต้น ในเมื่อได้ซื้อขายสินค้าดังกล่าวเข้ามาในประเทศไทยแล้ว ในการคำนวณราคาสินค้าเพื่อเป็นหลักในการเสียภาษี จะต้องคำนวณเงินตรากลับมาเป็นเงินบาทของไทยเสียก่อน แล้วจึงคิดภาษีจากยอดเงินดังกล่าวอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งในทุกประเทศทั่วโลกไม่ว่าจะเป็นประเทศไหนที่ใช้หลักปฏิบัติทำนองเดียวกันนี้ทั้งสิ้น เพราะแต่ละประเทศก็ถือศักดิ์ศรีของประเทศของตนไม่ยอมให้มีการใช้เงินตราต่างประเทศในกิจการภายในประเทศของตน สำหรับประเทศไทยเราในการคำนวณราคาของที่เป็นเงินตราต่างประเทศให้เป็นเงินบาทนั้น ใช้อัตราแลกเปลี่ยนตามที่กรมศุลกากรประกาศในวันที่ไค่นำของนั้นเข้ามาในราชอาณาจักร เป็นเกณฑ์^{๑๐} ซึ่งอัตราแลกเปลี่ยนดังกล่าวนี้ทางกรมศุลกากร เป็นผู้พิจารณาออกประกาศให้ทราบเป็นรายเดือนล่วงหน้าก่อนสิ้นเดือน ๒ วันทำการ โดยพิจารณาอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราประจำวัน อัตราตามค่าเสมอภาค หรืออัตรากลางระหว่างประเทศเป็นเกณฑ์

อนั้น สินค้าทุกชนิดที่นำเข้ามาในประเทศไทยจะต้องคำนวณเป็นเงินบาทเสียก่อน ในวันที่ไค่นำของนั้นเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งต้องหมายความรวมถึงสินค้าที่นำเข้าเก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนด้วยว่าจะต้องใช้ราคาสินค้าตามที่ไค่นำคำนวณเป็นเงินบาท ตามอัตราที่ใช้อยู่

^{๑๐} ประมวลข้อบังคับศุลกากรข้อ ๑๐๒๒ "การคำนวณราคาของที่เป็นเงินตราต่างประเทศให้กลับเป็นเงินบาทนั้น ให้ใช้อัตราแลกเปลี่ยนในวันที่ของนั้นนำเข้ามาในราชอาณาจักรตามที่ศุลกากรประกาศ"

ในวันที่เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นเกณฑ์คำนวณ แต่ตามมาตรา ๕๕ บัญญัติว่าให้ใช้รายการ
ละเอียดแห่งของที่จับไว้ตามมาตรา ๕๗ ไปใช้ในการประเมินอากรแก่ของที่นำออกจากคลัง
สินค้าทัณฑ์บน ซึ่งก็หมายความว่าของใ้ราคาสินค้าตามที่จับไว้ในขณะนำเข้าเก็บในคลังสินค้า
ทัณฑ์บนเป็นเกณฑ์นั่นเอง ไม่ได้ใช้ราคาในขณะนำเข้าในราชอาณาจักรตามหลักการดังกล่าว
ข้างตน ทั้งนี้เพราะมาตรา ๕๕ นี้ได้บัญญัติขึ้นเป็นพิเศษเฉพาะในเรื่องคลังสินค้าทัณฑ์บน
เพื่อให้ต่างไปจากสินค้าที่นำเข้าเก็บในคลังสินค้าปกติ

แต่ตามประมวลข้อบังคับศุลกากรข้อ ๑๓๓๓ กลับบัญญัติไว้ว่า "พิกัดอัตราอากร
และอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศให้ใช้อัตราที่ใช้อยู่ในวันซึ่งได้ขนถ่ายของนั้นออกจาก
คลังสินค้าทัณฑ์บนไปจริง..." ซึ่งเห็นว่าเป็นการไม่ถูกต้อง เพราะตามกฎหมายศุลกากรเพียง
แต่บัญญัติไว้ว่า

"...แต่ในกรณีของที่เก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนให้คำนวณตามพิกัดอัตราศุลกากรที่ใช้อยู่
ในเวลาซึ่งได้ปล่อยของ เช่นว่านั้นออกไปจากคลังสินค้าทัณฑ์บน..."^{๑๑} แม้ว่าข้อความ
ดังกล่าวนี้จะเป็นข้อความที่บัญญัติขึ้นใหม่ตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓๒๘ ลงวันที่ ๑๓
ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ก็ตาม แต่ก็ให้นำข้อความเดิมที่เคยบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐ วรรคท้าย
ที่ว่า "...๘. ค่าภาษีที่จะต้องเสียสำหรับของที่เก็บไว้ในคลังสินค้าที่ได้รับอนุมัติแล้วตามมาตรา
๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านให้คำนวณตามพิกัดอัตรา ซึ่งใช้อยู่ในวันซึ่งได้ขนถ่ายของ เช่นว่านั้น
ออกจากคลังสินค้าไปจริง..." มาบัญญัติเป็นมาตรา ๑๐ ทวิขึ้น ฉะนั้นตามประมวลข้อบังคับ
ศุลกากรที่บัญญัติเกินเลยไปจนถึงว่าให้ใช้อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศในวันซึ่งได้ขน
ถ่ายของนั้นออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บนไปจริงด้วย จึงเป็นการบัญญัติขึ้นเลยกว่าที่กฎหมายให้อำนาจ
ไว้ จึงเห็นควาเป็นการไม่ถูกต้อง สมควรจะได้แก้ไขประมวลข้อบังคับดังกล่าวเสีย โดยตัด
เรื่องอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศออก คงใช้อัตราแลกเปลี่ยนในวันให้นำสินค้าเข้ามา

^{๑๑} พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๘ มาตรา ๑๐ ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศ
คณะปฏิวัติฉบับที่ ๓๒๘

เก็บไว้ในคลังสินค้าที่ตนตามมาตรา ๔๗ ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการ
หรือถ้าประสงค์จะให้อัตราแลกเปลี่ยนในวันที่ย้ายของออกจากคลังสินค้าที่ตนควยก็ตอง
นำเรื่องอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศไปบัญญัติไว้ในกฎหมายควยจึงจะถูกตอง

ในต่างประเทศนั้น ทุกประเทศ ^{๑๒} ต่างก็กำหนดอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา
ต่างประเทศเป็นทางการไว้สำหรับใช้ในการคำนวณราคาสินค้าที่เป็นเงินตราต่างประเทศ

^{๑๒} กฎหมายศุลกากรอิสราเอล มาตรา ๑๔๔ "ในกรณีที่ราคาสินค้าหรือจำนวนเงินใดๆ
ที่ต้องใช้ตามกฎหมายศุลกากรไม่ได้สำแดงเป็นเงินตราอิสราเอล ให้ทำการคำนวณเป็นเงิน
ตราอิสราเอลตามอัตราทางราชการในวันที่มาดำเนินการออกสินค้า"

กฎหมายศุลกากรจีน มาตรา ๑๔ "ในกรณีที่ราคา ซี.ไอ.เอฟ อันแท้จริงใช้เป็นหลัก
ในการชำระภาษี ราคาที่เป็นเงินตราต่างประเทศจะต้องคำนวณกลับมาเป็นเงินจีนตามอัตรา
แลกเปลี่ยนที่ประกาศหรือได้รับอนุมัติจากองค์การควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ..."

กฎหมายศุลกากรคานาดา มาตรา ๔๗ (๑) "...ราคาสินค้าที่แท้จริงซึ่งได้ขายให้
แก่ผู้ซื้อ ^{๑๒} สำแดงเป็นเงินตราคานาดาตามอัตราแลกเปลี่ยนเงิน ซึ่งประกาศเป็นระยะ ๆ
โดยธนาคารแห่งชาติคานาดา..."

กฎหมายศุลกากรเกาหลี มาตรา ๕ ข้อ ๗ "ในกรณีที่ราคาสินค้าที่ต้องเสียภาษีตามที่
ที่กำหนดในวรรค ๓, ๔, ๕ ได้สำแดงเป็นเงินตราต่างประเทศให้คำนวณเป็นเงินของอัตราที่
กำหนดโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ตามอัตราแลกเปลี่ยนของธนาคาร"

กฎหมายพิกัดอัตราศุลกากรฟิลิปปินส์ มาตรา ๒๐๔ "เพื่อประโยชน์ในการคำนวณและ
เก็บภาษีอากรสำหรับสินค้าขาเข้าและวัตถุประสงค์อื่น ราคาที่กำหนดเป็นเงินตราต่างประเทศ
ให้คำนวณกลับเป็นเงินตราฟิลิปปินส์ตามอัตราแลกเปลี่ยนหรือราคาที่กำหนดหรือประกาศเป็นระยะ
จากธนาคารกลางของฟิลิปปินส์"

กฎหมายศุลกากรอังกฤษ มาตรา ๒๕๔ ข้อ ๒ (ค) "อัตราแลกเปลี่ยนที่ใช้ในการเทียบ
เงินตราต่างประเทศเป็นเงินสเตอร์ลิงคืออัตราขายในสหราชอาณาจักรที่ประกาศในขณะหลังสุด
ก่อนเวลาทำใบขนเพื่อไซริโลกในประเทศ"

กฎหมายศุลกากรสิงคโปร์ มาตรา ๒๑ ข้อ ๔ (ค) "อัตราแลกเปลี่ยนเงินที่ใช้ในการ
กำหนดเป็นเงินสิงคโปร์จากเงินตราต่างประเทศใดแก่ราคาขายเงินตรารัฐบาลในสิงคโปร์ครั้งหลัง
สุดก่อนเวลาขูยสินค้าออกจากคลังสินค้าของรัฐบาล คลังสินค้าเพื่อการผลิตหรือคลังสินค้า
ที่ได้รับอนุมัติเพื่อใช้ในสิงคโปร์"

ให้กลับมาเป็นเงินตราสกุลของตน ส่วนในเรื่องราคาของสินค้าที่นำออกจากคลังสินค้าที่ตนนั้น มีกฎหมายศุลกากรของสิงคโปร์^{๑๓} ประเทศเดียวที่บัญญัติให้ถือราคาของสินค้าขณะนำออกจากคลังสินค้า เป็นเกณฑ์เรียกเก็บภาษี ส่วนประเทศอื่น ๆ คงถือราคาสินค้าในขณะนำเข้าเก็บในคลังสินค้าเป็นเกณฑ์ ซึ่งเหมือนกับหลักของพระราชบัญญัติศุลกากรไทย

๔.๒ ตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชกำหนดพิทักษ์ตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๐๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓๖๓ ซึ่งบัญญัติว่า

"...ของใครซึ่งในเวลานำเข้าได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากร เพราะเหตุที่นำเข้ามาเพื่อใช้เองโดยบุคคลที่มีสิทธิเช่นนั้น หรือเพราะเหตุที่นำเข้ามาเพื่อใช้ประโยชน์อย่างใดที่กำหนดไว้โดยเฉพาะ ถ้าภายในระยะเวลาที่เป็นนับแต่วันที่นำเข้า ของนั้นได้ออนไปเป็นของบุคคลที่ไม่มีสิทธิได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากร หรือได้นำไปใช้ในการอื่นนอกจากที่กำหนดไว้ หรือสิทธิที่ได้รับยกเว้น หรือลดหย่อนอากรสิ้นสุดลง ของนั้นจะต้องเสียอากรโดยถือสภาพของของราคา และอัตราอากรที่เป็นอยู่ในวันโอนหรือนำไปใช้ในการอื่น หรือวันที่สิทธิได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากรสิ้นสุดลง เป็นเกณฑ์ในการคำนวณอากร สำหรับกรณีที่ได้รับลดหย่อนอากรให้เสียอากรเพิ่มจากที่เสียไว้แล้วให้ครบถ้วนตามจำนวนเงินอากรที่จะพึงต้องเสียทั้งหมด ในเมื่อได้คำนวณตามเกณฑ์เช่นว่านั้น ทั้งนี้ให้แจ้งขอชำระอากรหรืออากรเพิ่มต่อกรมศุลกากรหรือด่านศุลกากรที่ได้นำของนั้นเข้ามาในราชอาณาจักร ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ความรับผิดชอบอันจะต้อง

^{๑๓} กฎหมายศุลกากรสิงคโปร์ มาตรา ๒๐ " (ก) ในกรณีสินค้าอยู่ในคลังสินค้าของรัฐบาล คลังสินค้าเพื่อการผลิต หรือคลังสินค้าที่ได้รับอนุมัติ ถือตามพิทักษ์ตราศุลกากรและราคาของในวันที่ย้ายสินค้าดังกล่าวออกไปจากคลังสินค้าดังกล่าวข้างตนแล้วแต่กรณี ..."

ชำระอากร หรืออากรเพิ่มเกิดขึ้น และต้องชำระ ณ ที่ทำการศุลกากร ซึ่งกรมศุลกากรกำหนด ให้เสร็จสิ้นภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งจำนวนเงินอากรหรืออากรเพิ่ม อันจะพึงต้องชำระ ถ้ามิได้มีการปฏิบัติเช่นนั้น ให้ถือว่าของนั้นให้นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยยังมีค่าเสียอากรถูกต้อง แต่มีให้นำมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๘๒ มาใช้บังคับในกรณีของนั้นต่อไปโดยสุจริต...

การชำระอากร หรืออากรเพิ่มตามความในวรรคแรกให้เป็นความผิดของผู้โอน ของนั้นไปเป็นของบุคคลที่ไม่มีสิทธิได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากร หรือผู้ที่มีสิทธิได้รับยกเว้น หรือลดหย่อนอากรให้นำหรือยินยอมให้นำของนั้นไปใช้ในการอื่น หรือผู้ที่ได้รับสิทธิยกเว้นหรือลดหย่อนอากรสันนิษฐานถึงในขณะเป็นเจ้าของ แลแล้วแต่กรณี เว้นแต่ในกรณีที่ผู้ที่มีสิทธิได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากร ถึงแก่ความตายในขณะเป็นเจ้าของ ในผู้จัดการมรดกหรือทายาทแล้วแต่กรณีเป็นผู้รับผิดชำระอากรหรืออากรเพิ่มโดยให้แจ้งขอชำระอากรหรืออากรเพิ่มภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รู้ราคาของนั้น ผู้ตายได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากร

บทบัญญัติว่าด้วยความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียอากร หรืออากรเพิ่มตามมาตรานี้ มิให้ใช้บังคับในกรณีที่ของนั้นนำเข้าโดยกระทรวง ทบวง กรม หรือรัฐวิสาหกิจ ซึ่งถ้ามีการจำหน่ายของนั้นจะต้องส่งรายรับทั้งสิ้นให้แก่รัฐโดยไม่หักรายจ่าย

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีมีอำนาจ ประกาศกำหนดให้ของบางประเภท หรือบางชนิด ซึ่งบุคคลที่มีสิทธิได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากรนำเข้าเข้ามาเพื่อใช้เองได้รับยกเว้นจากบทบังคับแห่งมาตรานี้ โดยจะกำหนดเงื่อนไขไว้ด้วยก็ได้ การประกาศให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ซึ่งจากหลักกฎหมายดังกล่าวข้างต้น อาจพิจารณาแยกหลักเกณฑ์ในเรื่องการยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีศุลกากรออกได้เป็น ๔ ข้อด้วยกันคือ

๔.๒.๑ ประเภทของของที่ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากร

๔.๒.๒ ระยะเวลาที่ห้ามโอน หรือนำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่นนอกจากที่กำหนด หรือกรณีสิทธิที่ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากรสิ้นสุดลง

๔.๒.๓ การกักภาษีมูลค่าเพิ่ม กรณีที่มีการโอนหรือนำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่น นอกจากที่กำหนดหรือกรณีสิทธิที่ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากรสิ้นสุดลง

๔.๒.๔ ผู้รับผิดชอบในการชำระค่าภาษี

๔.๒.๑ ประเภทของของที่ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากร

ตามพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๐๓ ภาค ๔ ได้แยกสิ่งของที่ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากรศุลกากรไว้รวม ๑๖ ประเภทด้วยกัน ซึ่งอาจแบ่งออกได้เป็น ๓ พวกด้วยกันคือ

๔.๒.๑.๑ สิ่งของที่ห้ามโอน หรือใช้ประโยชน์อย่างอื่นภายในกำหนด ๕ ปี

๔.๒.๑.๒ สิ่งของที่ยกเว้นอากรให้เฉพาะในกำหนดระยะเวลาหนึ่ง

๔.๒.๑.๓ สิ่งของที่ยกเว้นอากรให้โดยไม่มีเงื่อนไข

๔.๒.๑.๑ สิ่งของที่ห้ามโอนหรือใช้ประโยชน์อย่างอื่นในกำหนดเวลา ๕ ปี

มี ๓ ประเภทด้วยกันคือ

ก. ประเภทที่ ๑๐ ตามภาค ๔ ได้แก่ของที่ได้รับเอกสิทธิ์ตามข้อมุกพันที่ประเทศไทยมีอยู่ต่อองค์การสหประชาชาติ หรือตามกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามสัญญากับนานาประเทศ หรือทางการทูต ซึ่งได้ปฏิบัติต่อกันโดยอักษาศัยไมตรี

ข. ประเภทที่ ๑๑ ตามภาค ๔ ได้แก่ของที่พิสูจน์ให้เป็นที่พอใจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมอบหมายว่า

(๑) นำเข้ามาหรือส่งออกไปเพื่อแจกให้เปล่า เป็นการสาธารณกุศลแก่ประชาชน โดยผ่านส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดินหรือองค์การสาธารณกุศล

(๒) นำเข้ามาเพื่อบริจาคเป็นสาธารณประโยชน์แก่ส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน หรือองค์การสาธารณกุศล

ค. ประเภทที่ ๑๓ ตามภาค ๔ โฉมแก้ไข พุทธศักราชที่ใช้ในราชการ

นอกจากนี้ยังมีประกาศกระทรวงการคลังลงวันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๘ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ วรรคท้ายของพระราชกำหนดพิทักษ์ศรัทธาตุลาการ พ.ศ. ๒๕๐๓ กำหนดให้ของประเภท ชนิด และตามเงื่อนไขต่อไปนี้ได้รับยกเว้นจากบทบังคับแห่งมาตรา ๑๐ ดังกล่าวคือ

๑. เสบียง ยารักษาโรค ของใช้สิ้นเปลือง และของใช้ส่วนตัวซึ่งไม่รวมถึงยานพาหนะ เว้นแต่รถจักรยานที่ไม่ใช่เครื่องยนต์บรรดามีเหลืออยู่ในวันที่สิทธิได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากรสิ้นสุดลง

๒. ของใช้ในบ้านเรือนที่นำเข้ามาเกิน ๒ ปี

๓. ของที่พิสูจน์ให้เห็นที่พอใจ อธิบดีกรมศุลกากรว่าชำรุดหรือเสียหายจนไม่อาจจะซ่อมเพื่อใช้การต่อไปอีกได้

๔.๒.๑.๒ สิ่งของที่ยกเว้นอากรให้เฉพาะในกำหนดเวลาหนึ่ง มีอยู่ประเภทเดียวคือ เป็นการชั่วคราว และจะส่งกลับออกไปภายในไม่เกิน ๖ เดือนนับตั้งแต่วันที่นำเข้ามาคือ

ก. ของที่ใช้ในการแสดงละคร หรือการแสดงอย่างอื่นที่คล้ายกัน ซึ่งผู้แสดงที่ท่องเที่ยวเข้ามา

ข. เครื่องประกอบและของใช้ในการทดลอง หรือการแสดง เพื่อวิทยาศาสตร์ หรือการศึกษา ซึ่งบุคคลที่เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวนำเข้ามาเพื่อจัดการทดลองหรือแสดง

ค. รถสำหรับเดินบนถนน เรือและอากาศยาน บรรดาที่เจ้าของนำเข้ามาพร้อมกับ

ง. เครื่องถ่ายภาพ และเครื่องบันทึกเสียง ซึ่งบุคคลที่เข้ามาในราชอาณาจักร เป็นการชั่วคราวนำเข้ามาเพื่อใช้ถ่ายภาพ หรือบันทึกเสียงต่าง ๆ แต่ฟิล์มและแผ่นสำหรับถ่ายภาพ หรือสิ่งที่ใช้บันทึกเสียงซึ่งนำมาใช้ในการนี้ต้องเป็นไปตามเงื่อนไขและปริมาณที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนด

จ. อาวุธปืนและกระสุนปืน ซึ่งบุคคลที่เข้ามาในราชอาณาจักร เป็นการชั่วคราวนำเข้ามาพร้อมกับตน

ฉ. ของที่นำเข้ามาเป็นการชั่วคราว โดยมุ่งหมายจะแสดงในงานสาธารณะที่ เปิดให้ประชาชนดูได้ทั่วไป

ช. ตัวอย่างสินค้า นอกจากที่ระบุไว้ในประเภทที่ ๑๔ ซึ่งบุคคลที่เข้ามาในราชอาณาจักร เป็นการชั่วคราวนำเข้ามาพร้อมกับตน และมีสภาพซึ่งเมื่อจะส่งกลับออกไป สามารถตรวจได้แน่นอนว่าเป็นของอันเดียวกับที่นำเข้ามา แต่ต้องมีปริมาณหรือค่าซึ่งเมื่อรวมกันเข้าแล้วไม่เกินกว่าที่จะเห็นได้ว่าเป็นตัวอย่างตามธรรมดา

ญ. เครื่องมือและสิ่งประกอบสำหรับงานก่อสร้าง งานพัฒนาการรวมทั้งกิจการชั่วคราวอย่างอื่นตามที่อธิบดีกรมศุลกากรจะเห็นสมควร ซึ่งบุคคลที่เข้ามาในราชอาณาจักร เป็นการชั่วคราว เป็นผู้นำเข้ามาเพื่อการนั้น

๔.๒.๑.๓ สิ่งของที่ยกเว้นอากรให้โดยไม่มีเงื่อนไข มีรวม ๑๒ ประเภทด้วยกัน

ก. ประเภทที่ ๑ ตามภาค ๔ โถงแกของที่ส่งออกรวมทั้งของที่ส่งกลับออกไป ซึ่งนำกลับเข้ามาในหนึ่งปี โดยไม่เปลี่ยนแปลงลักษณะหรือรูปแต่ประการใด และในเวลาที่จะส่งออกนั้นได้รับใบสุทธิสำหรับนำกลับเข้ามาแล้ว

ข. ประเภทที่ ๒ ตามภาค ๔ ของที่นำเข้ามาในประเทศไทย ซึ่งได้เสียอากรไว้ครบถ้วนแล้วและภายหลังส่งกลับออกไประอม ณ ต่างประเทศ หากนำกลับเข้ามาภายในหนึ่งปีหลังจากที่ได้รับใบสุทธิสำหรับนำกลับเข้ามา ซึ่งได้ออกให้ขณะที่ได้ส่งออกแล้ว

ค. ประเภทที่ ๔ ตามภาค ๔ ใต้แกรงวัดและเหรียญตราที่ต่างประเทศมอบให้ แก่ผู้หนึ่งผู้ใดที่อยู่ในราชอาณาจักร เพื่อเป็นเกียรติในความดีเด่นทางศิลป วรรณกรรม วิทยาศาสตร์ การกีฬา หรือบริการสาธารณะ หรือเพื่อเป็นเกียรติประวัติในความสำเร็จ หรือพฤติกรรมอันเป็น สาธารณประโยชน์

แต่เฉพาะรางวัลนั้น จะคงอยู่ในอุทธรณ์ของอธิบดีกรมศุลกากรที่จะพึงพิจารณา ตามแต่จะเห็นสมควรอีกส่วนหนึ่งด้วย

ง. ประเภทที่ ๕ ตามภาค ๔ ใต้แก ของส่วนตัวที่เจ้าของนำเข้ามาพร้อมกับ ตนสำหรับใช้เอง หรือใช้ในวิชาชีพ และมีจำนวนพอสมควรแก่ฐานะ เว้นแต่รถยนต์ อาวุธปืน และกระสุนปืนและเสเปียง แก่สุรา วิการ์แรตส์ วิการ์ หรือยาเส้น ซึ่ง เป็นของส่วนตัวที่ผู้ เคนทางนำเข้ามาพร้อมกับตนเอง อธิบดีกรมศุลกากรอาจออกข้อกำหนดยกเว้นอากรให้ใดตาม ที่เห็นสมควรเป็นแห่ง ๆ ไป แต่ต้องไม่เกินปริมาณดังนี้

ก) วิการ์แรตส์สองร้อยมวน หรือวิการ์ หรือยาเส้นอย่างละสองร้อยห้าสิบกกรัม หรือหลายชนิดรวมกันมีน้ำหนักทั้งหมดสองร้อยห้าสิบกกรัม แต่ทั้งนี้วิการ์แรตส์ต้องไม่เกินสองร้อยมวน

ข) สุราหนึ่งลิตร

จ. ประเภทที่ ๖ ตามภาค ๔ ใต้แก ของใช้ในบ้านเรือนที่ใช้แล้วที่เจ้าของ นำเข้ามาพร้อมกับตนเนื่องในการขายภูมิสำเนา และมีจำนวนพอสมควรแก่ฐานะ

ฉ. ประเภทที่ ๗ ตามภาค ๔ ใต้แก ส่วนประกอบและสิ่งอุปกรณ์อากาศยาน ที่นำเข้ามาเพื่อใช้แทนของเก่าหรือเพื่อใช้ออม

ช. ประเภทที่ ๘ ตามภาค ๔ น้ำมันเชื้อเพลิง น้ำมันหยอดเครื่องและสิ่งที่ใช้ ในการหล่อลื่นที่เติมในอากาศยาน หรือในเรือที่มีขนาดเกินกว่าห้าร้อยคันทันรอสส์ ซึ่งศุลกากร ใ้ปลดปล่อยให้ไปต่างประเทศแล้ว

ซ. ประเภทที่ ๙ ตามภาค ๔ ใต้แก พืชผลที่ผู้มีภูมิสำเนาอยู่ในประเทศไทยปลูก ในเกาะ คอนและที่ชายฝั่งแม่น้ำ ซึ่งกั้นเขตแดนประเทศไทย

ญ. ประเภทที่ ๑๒ ตามภาค ๔ ใต้แกของที่ส่งเข้ามาในราชอาณาจักรทางไปรษณีย์ หึ่งแต่ละหีบห่อมีราคาไม่เกินหนึ่งร้อยบาท

ฎ. ประเภทที่ ๑๔ ตามภาค ๔ ใต้แก ตัวอย่างสินค้าที่ใช้ใต้แกเพียงเป็นตัวอย่าง และไม่มีราคาในทางการค้า

ฏ. ประเภทที่ ๑๕ ตามภาค ๔ ใต้แก ภาชนะที่บรรจุของอย่างธรรมดาตามปกติวิสัยของการค้าหรือเพื่อความสะดวกในการขนส่ง ซึ่งมีใครระบุไว้ในที่อื่นใดแห่งพิศักฉัตราศุลกากรนี้ และมีใช่เป็นภาชนะที่อธิบดีกรมศุลกากร เห็นว่าการที่บรรจุของเข้ามานั้นก็ควยประสงค์จะหลีกเลี่ยงอากรอันพึงต้องเสีย หึ่งถ้าหากนำเข้ามาตามปกติ

ศ. ประเภทที่ ๑๖ ตามภาค ๔ ใต้แกของส่งออกหึ่งพิศุจน์ให้เป็นที่พอใจ อธิบดีกรมศุลกากร จำเป็นของที่นำเข้ามาไม่เกินสองปี และยังมีใต้เปลี่ยนแปลงลักษณะหรือรูปแต่ประการใด

กฎหมายต่างประเทศ

สำหรับกฎหมายต่างประเทศนั้น บางประเทศใต้กำหนดหลักเกณฑ์ในการยกเว้นอากรไว้ในกฎหมายว่าควยพิศักฉัตราศุลกากรอย่างเกี่ยวกับไทยคือ ฟิลิปปินส์, ญี่ปุ่น

แต่บางประเทศก็ใต้หลักเกณฑ์ในการยกเว้น ลดหย่อนภาษีศุลกากรไปกำหนดไว้ในตัวกฎหมายศุลกากรเลยคือ สิงคโปร์, อิสราเอล, จีน, คานาคา, อังกฤษ, เกาหลี

หลักเกณฑ์ในการยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีศุลกากรนั้นในแต่ละประเทศต่างก็กำหนดไว้ต่าง ๆ กัน แต่อาจจะกล่าวสรุปไควว่า การยกเว้นภาษีศุลกากรนั้นมีอยู่ ๓ ประเภทคือ

ประเภทที่ ๑ ใต้แกบุคคลผู้ใช้สินค้าที่ไควรับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีศุลกากร เช่นทูต, ผู้แทนต่างประเทศ หรือประมุขของรัฐ บุคคลดังกล่าวมีสิทธิพิเศษไควรับการยกเว้นภาษีศุลกากรสำหรับสิ่งของที่ไควเอง หึ่งข้อปฏิบัติท่านอง เดียวกันนี้มีอยู่ในข้อกำหนดของเกือบทุกประเทศ

ประเภทที่ ๒ ใ้แก่วัตถุประสงค์ในการใช้สินค้านั้น สินค้าบางชนิดที่นำเข้ามาเพื่อวัตถุประสงค์บางประการ เช่น เพื่อการกุศล, การสาธารณประโยชน์หรือเพื่อใช้ในทางราชการ จะได้รับการยกเว้นภาษีศุลกากร

ประเภทที่ ๓ ขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะของสิ่งของนั้น ๆ เอง เช่น เป็นรางวัลที่ได้รับจากต่างประเทศ หรือเป็นภาระหน้าที่ซึ่งบรรจุนั้น ๆ หรือเป็นตัวอย่างสินค้าอย่างแท้จริง สิ่งของต่าง ๆ เหล่านี้ได้รับการยกเว้นภาษีศุลกากรด้วย

๔.๒.๒ ระยะเวลาที่ห้ามโอนหรือนำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่นนอกจากที่กำหนดหรือกรณีสิทธิที่ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากรสิ้นสุดลง

ตามพระราชบัญญัติพิกัดอัตราศุลกากร ระยะเวลาห้ามโอนหรือใช้ประโยชน์อย่างอื่นนั้นมีการกำหนดเวลา ๕ ปีนับแต่วันนำเข้า ทั้งนี้เพราะสิ่งของที่ได้รับยกเว้นอากรโดยไม่มีเงื่อนไขนั้นก็ไม่ต้องรับผิดชอบชำระอากรอยู่แล้ว เมื่อจะเอาไปจำหน่ายจ่ายโอนในภายหลังก็ยอมทำได้ โดยไม่ต้องกลับมาชำระอากรอีก ส่วนของที่นำเข้ามาโดยมีเงื่อนไขว่าจะส่งออกนั้น ถ้าไม่ส่งออกในกำหนดก็ต้องเสียภาษีเต็มจำนวน นับจากวันนำเข้าโดยไม่มีลดหย่อนแต่อย่างใด จึงไม่เข้าหลักขอยกเว้นของมาตรา ๑๐ ทวิ ฉะนั้นสิ่งของที่จะเข้าหลักขอยกเว้นของมาตรา ๑๐ ทวิได้ก็มีแต่สิ่งของที่นำเข้ามาโดยมีเงื่อนไขห้ามโอนในกำหนดเวลา ๕ ปี นับจากวันนำเข้าเท่านั้น

กฎหมายต่างประเทศ หลายประเทศไม่ได้มีระยะเวลาในการห้ามโอนหรือใช้ประโยชน์อย่างอื่น ของของที่ได้รับยกเว้นอากรไว้เหมือนของไทย ฉะนั้นสิ่งของดังกล่าวจึงไม่สามารถจำหน่ายจ่ายโอนได้ ไม่ว่าจะนานเท่าใด ถ้าไปจำหน่ายจ่ายโอนภายหลังเข้าก็จะต้องเสียภาษีทันที ซึ่งเห็นว่าเป็นการลำบากในการควบคุมอย่างยิ่ง เพราะถ้ามีสิ่งของที่ได้รับยกเว้นอากรตามเงื่อนไขดังกล่าวมาก ก็ลำบากในการติดตามตรวจสอบ สู้กำหนดเวลาไว้ระยะหนึ่งแบบของไทยไม่ได้ เพราะจะไล่ไม่คงไปคอยควบคุมสอดส่องกันตลอดไป ประเทศที่ไม่ได้กำหนดเวลาห้ามโอน หรือใช้ประโยชน์อย่างอื่นไว้ได้แก่ สิงคโปร์, อิสราเอล

จีน, คานาคา ๑๔

แต่บางประเทศเช่นเกาหลี, ญี่ปุ่นได้มีกำหนดเวลาในการห้ามไอโฟนไว้แบบไทย แต่ได้จัดแบ่งประเภทของของออกเป็นหลายชนิด บางชนิดก็ห้ามไอโฟนในระยะเวลายาว บางชนิดก็ห้ามไอโฟนในระยะเวลาดสั้น แต่ถาหากพ้นเวลาที่ห้ามไอโฟนไปแล้ว ก็สามารถไอโฟนให้กันได้ โดยไม่ต้องมาเสียภาษีอีก ซึ่งทั้งเกาหลีและญี่ปุ่นได้กำหนดรายละเอียดในการห้ามไอโฟนไว้ดังนี้คือ

๑๔. กฎหมายศุลกากรสิงคโปร์ มาตรา ๑๔ วรรค ๑ "ถ้าสินค้าใดที่ไม่ได้เสียภาษีศุลกากรโดยที่ไ้รับยกเว้นภาษีตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๓ ไ้พ้นจากการยกเว้นภาษีดังกล่าว โดยไม่ได้เป็นไปตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ หรือไม่ไ้ถูกเก็บหรือถูกใช้โดยบุคคล หรือไ้ซ้ตามจุดประสงค์ที่ระบุไว้ในกรณียกเว้นภาษี สินค้าั้นจะต้องถูกเก็บภาษี ซึ่งควรจะถูกเก็บ ถ้าไม่ไ้รับการยกเว้นดังกล่าว และบุคคลที่ไ้รับการยกเว้นภาษีดังกล่าวและบุคคลใดที่ครอบครองสิ่งของนั้นจะต้องร่วมกัน และแยกกันรับผิดชอบในการชำระภาษีศุลกากร..."

กฎหมายศุลกากรอิสราเอล มาตรา ๑๔๑

"ก. สินค้าที่นำเข้ามาโดยไม่เสียภาษีเนื่องจากเป็นสิ่งของของกระทรวงกลาโหม เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลต่างประเทศ, ตัวแทนทางการค้า, บริษัทห้างร้าน หรือสถาบันอื่น ๆ หรือของบุคคลที่มีสิทธิที่จะนำสินค้าเข้ามาโดยปลอดจากภาษีศุลกากร ไ้จำหน่ายสิ่งของดังกล่าวให้แก่บริษัท ห้างร้าน หรือสถาบัน บุคคลที่ไม่มีสิทธิไ้รับการยกเว้นภาษี จะต้องปฏิบัติดังนี้คือ

(๑) กรณีที่ภาษีศุลกากรในเวลาที่มีการจำหน่ายสิ่งของนั้นเก็บตามมาราคา สินค้าก็ให้เสียภาษีตามราคาในอัตราดังกล่าว ตามราคาขายของสินค้านั้น

(๒) กรณีที่ภาษีศุลกากรในเวลาที่มีการจำหน่ายสิ่งของนั้นเก็บตามสภาพสินค้า และสินค้านั้นไ้เสื่อมไปขณะนำเข้า และไ้พิสูจน์ให้เป็นที่พอใจของอธิบดีกรมศุลกากรแล้วก็ให้เก็บภาษีตามอัตราส่วนที่มีอยู่ในเวลานำเข้า แต่หาพิสูจน์ไม่ไ้ก็ตองเสียภาษีเต็มตามจำนวนที่ขาย

ข. บุคคลที่จำหน่ายสินค้าดังกล่าวจะต้องแจ้งให้อธิบดีกรมศุลกากรทราบและชำระภาษีก่อนจะจำหน่าย

ค. ..."

กฎหมายศุลกากรจีน มาตรา ๓๑ "ในกรณีที่มีการเปลี่ยนเจ้าของ หรือเปลี่ยนวิธีการใช้หรือละเมิดวิธีใช้สินค้านั้นตามเหตุผลที่ใคร่ขออนุญาตให้ใช้สินค้านั้นก็ เจ้าของสินค้าดังกล่าวจะต้อง เสียภาษีแก่ศุลกากร เท่าจำนวน หรือตามจำนวนขอแตกต่างระหว่างอัตราภาษีอัตราค่าที่ชำระไปแล้วกับอัตราภาษีปกติที่ควรจะต้องเสีย ใน ๓๐ วันจากวันที่เปลี่ยนเจ้าของหรือเปลี่ยนการใช้ ณ ท่าที่นำเข้า ไม่ว่าจะเป็นกรณีที่ได้รับยกเว้นภาษีทั้งหมด หรือใคร่ชำระไว้แล้วในอัตราค่าตามพิภคอัตราที่กำหนดไว้แล้ว"

กฎหมายศุลกากรกานาดา มาตรา ๑๐๔

"...๑ ในกรณีที่สินค้าใดนำเข้าโดยปลอดจากภาษี หรือเสียภาษีในอัตราค่ากว่าที่ควรเสียไม่ว่าโดย

ก. เมื่อนำเข้ามาใช้โดยบุคคลซึ่งกฎหมายอนุญาตให้ส่งสินค้าเข้ามาใช้ได้โดยปลอดภาษีหรือใ้ลคคภาษี หรือ

ข. เมื่อนำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งอย่างใดโดยเฉพาะ

และสินค้าดังกล่าวได้ขายหรือนำไปใช้โดยบุคคลอื่นซึ่งไม่มีสิทธิได้รับยกเว้นดังกล่าวหรือนำไปใช้ในกรณีอื่น นอกจากวัตถุประสงค์ที่ได้รับยกเว้นอากร สินค้านั้นจะต้อง เสียภาษีเต็มจำนวนหรือเสียภาษีเพิ่มจากที่เสียไปแล้ว เสมือนว่าสินค้านั้นไม่ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีแต่อย่างใด มิฉะนั้นจะถูกยึดและมีความผิดตามกฎหมาย

๒ ในกรณีที่มีการขายหรือจำหน่ายดังกล่าว บุคคลที่ซื้อหรือรับสินค้านั้นไว้ และบุคคลที่ขายหรือจำหน่ายสินค้านั้น จะต้องร่วมกันและต่างรับผิดชอบในการชำระค่าภาษีโดยต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่ผู้เก็บภาษีทราบ

๓ ในกรณีที่มีการใช้สินค้านั้นนอกวัตถุประสงค์ที่นำเข้ามา บุคคลที่นำสินค้านั้นไปใช้จะต้อง เป็นผู้ชำระค่าภาษีทั้งหมดหรือ เฉพาะส่วนที่ต้อง เสียเพิ่มแก่เจ้าหน้าที่ผู้เก็บภาษี

๔ ..."

เกาหลีไม่ได้มีบทบัญญัติเป็นข้อยกเว้นทั่วไปในเรื่องการยกเว้นลดหย่อนอากรไว้แบบไทย, จีน, คานาดา, อิสราเอล, สิงคโปร์ แต่ได้บัญญัติกรณีที่จะยกเว้นหรือลดหย่อนอากรไว้เป็นเรื่อง ๆ ไปในบทที่ ๑๓ และแต่ละเรื่องก็กำหนดเงื่อนไขและข้อกำหนดในการโอน หรือใช้ประโยชน์อย่างอื่นไว้เป็นแต่ละกรณีไปไม่เหมือนกันทุกกรณี แต่อาจแบ่งได้เป็น ๒ ประเภทคือ

ประเภทที่ ๑ ยกเว้นอากรให้โดยไม่มีเงื่อนไข^{๑๕} กล่าวคือสินค้าที่ได้รับยกเว้นอากรตามบทบัญญัติดังกล่าวนี้ต่อไปจะนำไปจำหน่ายจ่ายโอนอย่างไรก็ได้ ไม่มีข้อกำหนดไว้และไม่ต้องมาชำระภาษีศุลกากรภายหลังอีกแต่อย่างใด มีอยู่รวม ๑๕ ชนิดด้วยกันเช่น สิ่งของที่ใช้ในราชการ, เหมือง หรือรางวัลที่ได้จากต่างประเทศ, ตัวอย่างสินค้า เป็นต้น

ประเภทที่ ๒ มีข้อกำหนดห้ามโอนหรือใช้ประโยชน์อย่างอื่นนอกจากที่กำหนดไว้ชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง แต่กำหนดเวลาห้ามโอนหรือใช้ประโยชน์อย่างอื่นมีต่างกันดังนี้

(๑) ห้ามโอนหรือใช้ประโยชน์อย่างอื่นนอกจากที่กำหนดไว้เป็นเวลา ๕ ปี นับแต่วันที่ได้รับอนุญาตให้นำเข้า สำหรับ

- ก. สิ่งของที่ได้รับเอกสิทธิ์ทางการทูต สำหรับทูตและบริวาร^{๑๖}
- ข. สิ่งของที่นำเข้ามาเพื่อใช้ประโยชน์ตามที่กำหนดไว้บางชนิดเช่น เพื่อการสาธารณประโยชน์, เครื่องจักร เครื่องมือในทางอุตสาหกรรม เป็นต้น^{๑๗}
- ค. สิ่งของที่นำเข้ามาเพื่อใช้สำหรับบุคคลบางประเภทเช่น ที่ปรึกษาจากต่างประเทศ, หน่วยช่วยเหลือต่าง ๆ ระหว่างชาติ เป็นต้น^{๑๘}

^{๑๕} กฎหมายศุลกากร เกาหลี มาตรา ๓๐

^{๑๖} กฎหมายศุลกากร เกาหลี มาตรา ๒๗

^{๑๗} กฎหมายศุลกากร เกาหลี มาตรา ๒๘

^{๑๘} กฎหมายศุลกากร เกาหลี มาตรา ๓๑

(๒) ห้ามโอนหรือใช้ประโยชน์อย่างอื่นในกำหนด ๑ ปีสำหรับวัตถุประสงค์ที่ใช้ในการผลิตสินค้าเพื่อส่งออก^{๑๘}

(๓) ห้ามโอนหรือใช้ประโยชน์อย่างอื่นในกำหนด ๖ เดือน สำหรับสินค้าที่นำเข้ามาในเกาหลี และส่งกลับออกไปในกำหนดดังกล่าว

ญี่ปุ่นได้บัญญัติเรื่องการยกเว้นหรือลดหย่อนอากรไว้ในกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรตั้งแต่มาตรา ๑๐ - ๒๐ โดยบัญญัติไว้เป็นแต่ละกรณีเท่านั้นเอง เกี่ยวกับกฎหมายเกาหลีและอาจแยกได้เป็น ๒ ประเภท เช่นกันคือ

ประเภทที่ ๑ ยกเว้นอากรให้โดยไม่มีเงื่อนไข^{๒๐} กล่าวคือสินค้าที่ได้รับยกเว้นแล้วจะเอาไปจำหน่าย จ่ายโอนต่อไปอย่างไรก็ได้ ไม่มีข้อห้ามไว้ และไม่ต้องชำระอากรอีกต่อไป มีอยู่ รวม ๑๗ ชนิดด้วยกัน อาทิเช่น ของใช้ของจักรพรรดิญี่ปุ่น, ประมุขของรัฐบาลต่างประเทศ, ของขวัญ, ของตัวอย่าง เป็นต้น

ประเภทที่ ๒ ยกเว้นอากรให้โดยมีเงื่อนไข ห้ามจำหน่ายจ่ายโอนภายในเวลาที่กำหนด มิฉะนั้นจะต้องเสียภาษีอากรที่ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนทันที แต่ระยะเวลาดังกล่าวมีต่างกันไปดังนี้คือ

๑. ห้ามโอนหรือใช้ประโยชน์อย่างอื่นนอกจากที่กำหนดในระยะเวลา ๒ ปีนับแต่วันที่ได้รับอนุญาตให้นำเข้า มิฉะนั้นจะต้องเสียภาษีเต็มจำนวนที่ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อน

ก. สิ่งของที่นำเข้ามาเพื่อใช้ประโยชน์ตามที่กำหนดไว้โดยเฉพาะ เช่น เพื่อการอุตสาหกรรมสาธารณประโยชน์ กา ซาก เป็นต้น โดยผู้เสนอขาย หรือผู้เสนอให้นำไปไว้อย่างอื่นนั้นเป็นผู้ชำระภาษี^{๒๑}

^{๑๘} กฎหมายศุลกากร เกาหลี มาตรา ๓๒

^{๒๐} กฎหมายพิกัดอัตราศุลกากรญี่ปุ่น มาตรา ๑๘

^{๒๑} กฎหมายพิกัดอัตราศุลกากรญี่ปุ่น มาตรา ๑๘

ข. สิ่งของที่ได้รับเอาสิทธิทางการทุก ผู้เสนอให้นำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่น
เป็นผู้ชำระภาษี ^{๒๒}

ค. ภาษีที่ลดหย่อนให้สำหรับเครื่องมือ เครื่องใช้ที่นำเข้ามาแล้วส่งกลับใน
กำหนด ๒ ปี ^{๒๓}

ง. เครื่องมือ เครื่องใช้ในการซ่อมหรือสร้างเรือ ^{๒๔}

จ. วัตถุดิบที่นำมาใช้ในการผลิตสินค้าเพื่อส่งออก ^{๒๕}

ฉ. อัตราภาษีที่ลดสำหรับสินค้าบางประเภท ^{๒๖}

๒. ห้ามโอนหรือใช้ประโยชน์อย่างอื่นภายในกำหนด ๑ ปีนับแต่วันที่ได้รับ
อนุมัติให้นำเข้าสำหรับวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตบางประเภท เช่น คินชาว, อินทผาลัม, ถั่ว
 เป็นต้น ^{๒๗}

๔.๒.๓ การศึกษาผู้ศุลกากรกรณีที่มีการโอน หรือนำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่น
นอกจากที่กำหนดหรือกรณีสิทธิที่ได้รับยกเว้น หรือลดหย่อนอากรสิ้นสุดลง

ตามพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร ถ้ามีการโอนหรือนำไปใช้ประโยชน์อย่าง
อื่นนอกจากที่กำหนด หรือสิทธิที่จะได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากรสิ้นสุดลง ก็จะต้องเสียภาษี
ศุลกากร โดยถือตามสภาพของ ราคา และพิกัดอัตราศุลกากรที่เป็นอยู่ในวันโอน หรือนำไป
ใช้ประโยชน์อย่างอื่น หรือวันที่สิทธิดังกล่าวสิ้นสุดลง แต่สำหรับกรณีที่ได้รับการลดหย่อนอากร
ก็ให้คำนวณอากรตามอัตราที่จะต้อง เสียจริงตามหลักดังกล่าวเสียก่อน แล้วจึงนำไปหักกับจำนวน

^{๒๒} กฎหมายพิกัดอัตราศุลกากรญี่ปุ่น มาตรา ๑๖

^{๒๓} กฎหมายพิกัดอัตราศุลกากรญี่ปุ่น มาตรา ๑๗(๒)

^{๒๔} กฎหมายพิกัดอัตราศุลกากรญี่ปุ่น มาตรา ๑๘

^{๒๕} กฎหมายพิกัดอัตราศุลกากรญี่ปุ่น มาตรา ๑๙

^{๒๖} กฎหมายพิกัดอัตราศุลกากรญี่ปุ่น มาตรา ๒๐(๒)

^{๒๗} กฎหมายพิกัดอัตราศุลกากรญี่ปุ่น มาตรา ๑๓

ที่ได้เสียไว้แล้ว และเสียเพิ่มอีกจนครบภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ความรับผิดชอบในอันที่จะชำระ
อากรหรือชำระเพิ่มเกิดขึ้น

ในค่านกฎหมายต่างประเทศ กฎหมายของสิงคโปร์, จีน, คานาดา, เกาหลี
ญี่ปุ่น^{๒๘} ถือหลักเหมือนกันที่ว่า จะต้องชำระภาษีเต็มจำนวนเสมือนหนึ่งว่าไม่เคยได้รับการ
ยกเว้นภาษีมาตั้งแต่ต้น ผลก็คือต้องเสียภาษีตามจำนวนที่ควรจะต้องเสียในขณะนำเข้าเป็นเกณฑ์
ซึ่งต่างกับของไทยที่ให้เสียตามสภาพ ราคา และพิกคัตตราในวันที่โอนสิทธิไป ทั้งนี้เพราะ
กฎหมายต่างประเทศเหล่านี้ไม่ต้องการให้มีการโอน หรือนำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่นนอกจาก
ที่กำหนดไว้ จึงได้กำหนดไว้ว่าให้เก็บภาษีเต็มจำนวนเพื่อมิให้มีการหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรกัน
โดยง่าย ซึ่งเห็นว่าโค่นลึและ เป็นประโยชน์แก่ทางราชการมากกว่าการให้ชำระภาษีตาม
สภาพ ราคา พิกคัตตราในวันโอน ซึ่งเป็นทางทำให้เกิดการรั่วไหลของภาษีศุลกากรที่ควรจะได้

แอดิสราเอล^{๒๙} ถือหลักต่างออกไปอีกคือ ถือราคาขายของสินค้าในเวลาที่มี
การโอนเป็นราคาสำหรับเสียภาษี ซึ่งเห็นว่าคล้ายกับของไทยเช่นกัน

-
- ^{๒๘} กฎหมายศุลกากรสิงคโปร์ มาตรา ๑๔
กฎหมายศุลกากรจีน มาตรา ๓๑
กฎหมายศุลกากรคานาดา มาตรา ๑๐๘
กฎหมายศุลกากรเกาหลี บทที่ ๓
กฎหมายพิกคัตตราศุลกากรญี่ปุ่น มาตรา ๑๕ - ๒๐(๒)

- ^{๒๙} กฎหมายศุลกากรอิสราเอล มาตรา ๑๔๑

๔.๒.๔ ผู้รับผิดชอบในการชำระค่าภาษีที่ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อน

ตามพระราชกำหนดพิทักษ์ตราศุลกากรกำหนดให้เป็นที่หน้าที่ของผูโอนของไปเป็นของบุคคลอื่น หรือผู้ที่ยินยอมให้นำของไปใช้ในกิจการอื่น หรือผู้มีสิทธิได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากร ขณะที่สิทธิสิ้นสุดลงแล้วแต่กรณี เป็นผู้รับผิดชอบในการชำระค่าภาษีให้แก่กรมศุลกากร

แต่กรณีที่มีสิทธิได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากรตายไปขณะเป็นเจ้าของก็ให้ผู้จัดการมรดกหรือทายาทแล้วแต่กรณีเป็นผู้รับผิดชอบในการชำระค่าภาษี

แต่ทั้งนี้ยังมีข้อยกเว้นอยู่อีกว่า ในกรณีที่มีของนั้นนำเข้ามาโดยกระทรวงทบวงกรมหรือรัฐวิสาหกิจ ซึ่งถ้ามีการจำหน่ายของนั้นแล้วจะต้องส่งรายรับทั้งสิ้นให้แก่รัฐโดยไม่หักค่าใช้จ่ายแล้ว ก็ไม่ต้องรับผิดชอบในการชำระค่าภาษีตามมาตราดังกล่าวอีก เพราะรัฐก็ได้เงินค่าขายสินค้านั้นไปเป็นจำนวนเงินเต็มอัตราแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องหักออกมาชำระค่าภาษีก่อน เพราะอย่างไรก็ดีก็เป็นรายได้ของรัฐด้วยกันทั้งสิ้น

ในค่านกฎหมายต่างประเทศ แบ่งเป็น ๓ ระบบคือ

ระบบที่ ๑ กำหนดให้ผู้ชาย หรือผู้เป็นเจ้าของสินค้าที่ขายหรือโอนสินค้านั้นไปเป็นผู้เสียภาษี ได้แก่ อิสราเอล จีน ญี่ปุ่น ^{๓๐}

^{๓๐} กฎหมายศุลกากรอิสราเอลมาตรา ๑๔๑ กุซอ (๑๔)

กฎหมายศุลกากรจีน มาตรา ๓๑ กุซอ ๑๔

กฎหมายพิทักษ์ตราศุลกากรญี่ปุ่น มาตรา ๑๕ การยกเว้นภาษีศุลกากรสำหรับวัตถุประสงค์ในการใช้โดยเฉพาะ

"๒. ในกรณีที่สินค้าที่ได้รับยกเว้นภาษีศุลกากรตามข้อกำหนดใดๆ ของขอย่อยในวรรคก่อน ภายใน ๒ ปีจากวันที่ได้รับอนุญาตให้นำเข้า ได้ถูกเสนอให้ขายออกนอกที่กำหนดไว้ หรือเปลี่ยนไปในลักษณะที่ว่าจะถูกเสนอเพื่อใช้ประโยชน์อย่างอื่น นอกจากที่กำหนดภาษีศุลกากรที่ได้รับยกเว้นจะต้องถูกเรียกเก็บจากบุคคลซึ่งเสนอให้นำสินค้านั้นไป ในลักษณะที่กล่าวข้างต้น..."

ระบบที่ ๒ กำหนดให้ผู้อยู่หรือผู้รับโอนมาเป็นผู้เสียภาษี โฉนด เกาหลี ^{๓๑}

ระบบที่ ๓ กำหนดให้ผู้อยู่และผู้ขายรวมกันรับผิดชอบ โฉนด สิงคโปร์ และ คานาดา ^{๓๒}

มาตรา ๑๖ การยกเว้นภาษีผู้ลดการสำหรับสิ่ง ของ ของบุคคล

"๒. ในกรณีที่ดินค่าตามที่กำหนดตามระเบียบของคณะรัฐมนตรีที่ให้ได้รับการยกเว้น ภาษีผู้ลดการภายในวรรคก่อน โฉนด เสนอใน ๒ ปี จากวันที่นำเข้า เพื่อใช้อย่างอื่นนอกจาก ที่กำหนดในวรรคก่อน จะต้องเสียภาษีผู้ลดการทันทีจากผู้อนุญาตให้นำสินค้าดังกล่าวไปใช้ อย่างอื่น..."

^{๓๑} กฎหมายผู้ลดการ เกาหลี มาตรา ๒๗ การยกเว้นภาษีผู้ลดการสำหรับบุคคล

"๓. เมื่อบุคคลใดได้รับสินค้าชนิดใดตามที่กำหนดตามประกาศของรัฐมนตรี ว่าการกระทรวงการคลัง เพื่อใช้ประโยชน์อย่างอื่นนอกจากวัตถุประสงค์ที่กำหนดในข้อใด ข้อหนึ่ง ของวรรค ๑ ภายใน ๕ ปี จากวันที่ได้รับอนุญาตให้นำเข้า จำนวนค่าภาษีผู้ลดการ ที่ได้รับการยกเว้นจะต้องเรียกเก็บทันที"

^{๓๒} กฎหมายผู้ลดการ สิงคโปร์ มาตรา ๑๔ ๑๔ ๑๔

กฎหมายผู้ลดการ คานาดา มาตรา ๑๐๔ ๑๐๔ ๑๔

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แต่สิ่งค็ไปร้นั้นบัญญัติไว้ว่า ให้บุคคลที่ได้รับยกเว้นภาษี และบุคคลที่ครอบครอง
สิ่งของร่วมกันและแยกกันรับผิดชอบในการชำระค่าภาษี ซึ่งหมายความว่าถ้ายังไม่แน่ว่าสินค้านั้น
ได้ไ้โอนไปแล้วหรือไม่ก็ให้ร่วมกันรับผิดชอบ แต่ถ้าปรากฏแน่ชัดว่าได้โอนไปแล้วก็ให้ผู้รับโอนรับผิดชอบ
แต่ผู้เกี่ยววั้นเอง

ส่วนคานาคานั้น กำหนดไว้ว่า ในกรณีที่มีการโอนสิทธิไปโดยการซื้อขาย ผู้ซื้อ-ผู้ขาย
จะต้องร่วมกันรับผิดชอบในการชำระอากร แต่กรณีมีการใช้สินค้านอกวัตถุประสงค์ กฎหมายบังคับ
ให้ผู้นำไปใช้เป็นผู้รับผิดชอบเสียค่าภาษี

ในเรื่องผู้เสียภาษีนี้นี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าน่าจะให้ผู้เป็นเจ้าของมีหน้าที่ชำระภาษี
ตามแบบที่บัญญัติไว้ในพระราชกำหนดพิทักษ์อัตราศุลกากร เพราะเป็นผู้ที่รู้สิทธิและหน้าที่ของตนดี
กว่าผู้ซื้อและเป็นการสะดวกในการควบคุมตรวจสอบด้วย เพราะมีหลักฐานปรากฏแน่นอน ถ้าให้
ผู้ซื้อเป็นผู้เสียภาษี ผู้ซื้ออาจไม่ทราบว่าของนั้นจะต้องเสียภาษีหรือไม่จึงอาจไม่มาทำการเสีย
ภาษี ทำให้รัฐขาดรายได้ไป และลำบากในการควบคุมตรวจสอบ เพราะไม่รู้ว่าอยู่ที่ใด และ
ผู้ซื้ออาจถูกผู้ขายหลอกว่าไม่ต้องเสียภาษีอีกก็ได้ ฉะนั้นเพื่อความสะดวกและเป็นธรรมควรให้ผู้
ขาย เป็นผู้เสียภาษีทั้งกลาง

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย